

Beérkezett: 2024. 07. 25. Elfogadva: 2024. 09. 14. Megjelent: 2024. 12. 31.

DOI: 10.21030/anyp.2024.4.8

Laczkó Mária

Beszámoló a The Learner – 31st International Conference on Learning, azaz a 31. Nemzetközi Tanulási Konferenciáról

A Common Ground Publishing elnevezésű, tanulással foglalkozó amerikai civil szervezet a tanulásról szóló, 31. nemzetközi konferenciáját 2024. július 10–12. között az Utrechti Egyetem közreműködésével Hollandiában rendezte meg (1). A konferencia helyszíne Utrechtben az egyetemi campus épülete volt, a város központjában található téren.

A Common Ground szervezet megalapításakor kettős célt tűzött ki. Egyrészt azt, hogy az oktatással, a tanítással, a tanulással, az olvasással foglalkozó szakembereket, egyetemi oktatókat, közép- és általános iskolai tanárokat, tanítókat, kutatókat összefogja, és az évenkénti konferenciákon lehetőséget biztosítson a közös gondolkozásra. Másrészt azt, hogy a szervezet konferenciái kapcsolatot teremtsenek a különböző fogadó intézmények (egyetemek) és az adott helyi közösségek között azért, hogy az oktatás globális kérdéseit a helyi aktuális kérdésekre is ki tudják vetíteni, valamint az oktatás elméleti és gyakorlati szakembereinek a közeledését elősegítsék.

A konferencia első napján, a megnyitón Mary Kalantzis, korábban ausztrál oktatási szakember, egyetemi oktató, később amerikai egyetemi professzor, a Common Ground szervezet egyik alapítója rövid visszatekintést nyújtott a szervezet történetéről és a megrendezett konferenciákról. A Common Ground civil szervezetet mintegy 40 évvel ezelőtt alapították, első konferenciáját 35 évvel ezelőtt, 1989-ben Sydney-ben tartotta, ekkor az irodalom oktatásának a kérdéskörét vitatták meg a résztvevők. A szervezet 1989 és 1999 között két évente tartotta szakmai tanácskozásait főként Ausztráliában, majd az 1999-es konferenciát már Malajziában rendezték meg. Az 1990-es években felismerték, hogy az olvasás tanításának kérdésköre mellett a nemzeti, a nyelvi és a kulturális sajátosságokból adódóan egyéb kérdések (például oktatási módszerek, eszközök, oktatás hatékonyságának a növelése) megvitatására is szükség van. Így 1993-tól a konferenciákat az oktatás egyetemes kérdéseiről rendezik. 2000-től már évente tartottak összejöveteleket, és a helyszínek is változatosak voltak, az amerikai kontinens mellett európai országok is szerepet kaptak, így Görögország, Anglia, Spanyolország, továbbá az afrikai kontinens országai és az ázsiai területek, például Kína.

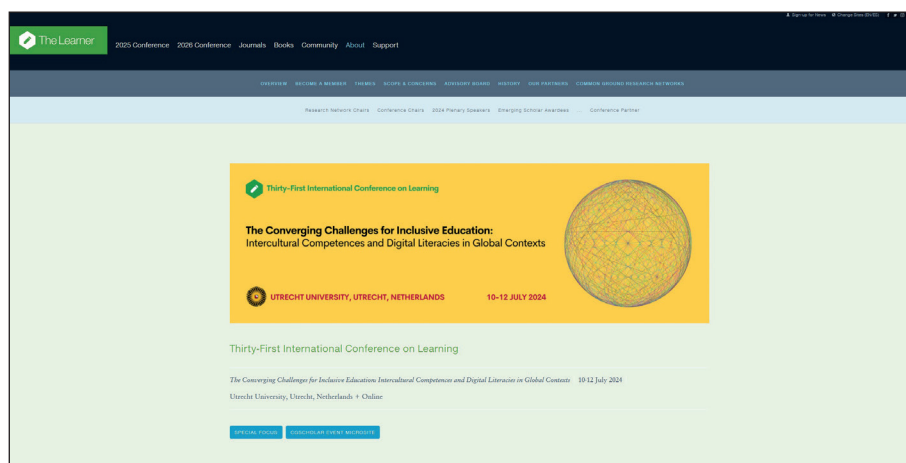
A hollandiai Utrechtben megtartott konferencia a 31. rendezvény volt, hivatalos nyelve, hasonlóan a korábbi évekhez, az angol és a spanyol. Mary Kalantzis ezzel összefüggésben megemlítette, hogy napjaink Amerikájában az angol mellett a spanyol a fő nyelv. Talán ez is közrejátszik abban, hogy a következő évi konferencia helyszínéül – amelyet a konferencia záró napján jelentettek be – ismét Spanyolországot választották.

A szervezet másik alapítója, Bill Cope az Illinois-i Egyetem Oktatáspolitikai Karának professzora, a Common Ground igazgatója megnyitó előadásának történeti áttekintésében elmondta, hogy nemcsak a konferencia helyszínei bővültek, hanem a résztvevők száma is megnőtt. A szervezet éves szervezésű konferenciáin átlagosan 45 országból mintegy 3000 résztvevő van jelen. A konferenciák jelenléti szervezésűek, de talán a Covid-járvány következményeként az idei konferencia újdonsággal is szolgált: online előadási és részvételi lehetőség is volt, és ezzel a lehetőséggel közel 50 előadó élt.

Az immár több évtizedes múltú visszatekintő konferencia négy fontos jellemzővel írható le. Az egyik a nemzetköziség (international), hiszen a résztvevők már nem csupán amerikaiak és ausztrálok, hanem a többi kontinens számos országának képviselői is, és ez lehetőséget kínál a különböző kultúrák, oktatási rendszerek

megismerésére és így a tapasztalatcserére is. A másik fontos tényező a tudományköziség (interdisciplinarity), amely elsősorban abban nyilvánul meg, hogy különféle szakemberek (oktatáskutatók, oktatásirányítók, egyetemi oktatók, közép- és általános iskolai tanárok, olvasáskutatók) gyűlnek össze, és egy-egy területet többféle nézőpontból vitatnak meg, ez pedig az adott témakör széles körű, átfogó megismerését biztosítja. A konferencia harmadik jellemzője az előzővel szorosan összefüggő inkluzivitás (inclusive), vagyis az a magatartás, hogy egy adott területet képviselő bármelyik intézmény bármelyik szakemberének az álláspontja egyformán fontos a konferencián. A negyedik jellemző az interaktivitás (interactive), amelynek jegyében változatos, egy tradicionális konferenciától eltérő típusú szekciókban (például talking circle, garden session) is lehetőség van az eszmecserére, a kötetlen társalgásokra, az adott téma megvitatására.

Mindezeket a jellemzőket az utrechti konferencia is tartalmazta. A háromnapos tanácskozás fő témája az a kérdéskör volt, hogy a globális világban az interkulturális kompetenciák erősödése és a digitális írásbeliség térhódítása milyen kihívások elé állítja az oktatás inkluzív realizációját. A plenáris előadások is ebben a témakörben hangzottak el, hiszen egyfelől a nyelvoktatásra helyeződött a hangsúly, arra, hogy az idegen nyelv tanításának hatékonysága hogyan, milyen módszerekkel növelhető annak érdekében, hogy a különböző nemzetiségű nyelvtanulók az általuk tanult idegen nyelven is folyékonyan tudjanak kommunikálni. Másfelől fókuszba került a technika fejlődése, a mesterséges intelligencia terjedésének következtében a chatgépek és az ember kapcsolata, valamint a chatbotok oktatásra gyakorolt lehetséges hatása is. Vagyis a gyakorlat és az elmélet szempontjából egyaránt fontos kérdések kerültek napirendre, hiszen a nyelvoktatással kapcsolatos problémafelvetések elsősorban gyakorlati aspektusból láttatták a helyzetet, míg a technikával összefüggők főképpen teoretikus elgondolásokat mutattak be.

1. kép
A konferencia honlapja (1)

A konferencia nyitó plenáris előadása az első témát, a nyelvoktatás aktuális és jövőbeli kérdéseit járta körül. Ciara R. Wigham egy franciaországi egyetemen az angol nyelv oktatásának és módszertanának adjunktusa, hallgatóinak angol nyelvet oktat, és ebben elsősorban a multimédiás oktatási módszerekre támaszkodik. Érdeklődési és kutatási területe közé tartozik a számítógépes nyelvoktatás és a nyelvoktatás online lehetőségei. Előadásában egy új módszerről és ennek eredményéről számolt be: az E-LIVE projectről (Engaging Languages for Intercultural Virtual Exchange). A program előzménye, hogy az iskolában szerzett nyelvtudás jelenleg nem kielégítő, és ebben szerepe van/lehet az iskolai nyelvoktatásnak. A magas szintű iskolai nyelvoktatás hiányát több okra lehet visszavezetni. A bemutatott program, az E-LIVE project a kommunikatív kompetenciára helyezi a hangsúlyt mind az általános, mind a középiskolások körében. Különböző iskolák működnek együtt benne, és ez a személyes találkozásokon túl nagyon sok online kapcsolatot is jelent. A programban egyrészt a diákok két-három fős csoportokban dolgoznak együtt, és ez gyakran más nemzetiségek közötti csoportformákat is jelent az online partneri viszonyoknak köszönhetően. Másrészt nagyon sokféle és nagyon jelentős részben a számítógép

használatát igénylő feladatokat oldanak meg. Az általa bemutatott program kiterjedt coachinghálózata biztosítja, hogy a tapasztalt tanárok kipróbált módszereiket átadják a kevésbé tapasztalt kollégáiknak.

A második nap plenáris előadását Melinda Dooly, a barcelonai egyetem professzora és kutatója tartotta. Ez az előadás a technika és a jövő, valamint benne az oktatás helyét taglalta. Az előadó a jövő elképzelésére biztatott, majd feltette azt a kérdést, hogy vajon milyen lesz egy mai 12 éves gyerek 2045-ben. Vagyis milyen jövőképpel számolhatunk 2045-ben, és ez hogyan határozhatja meg az oktatás feladatait. Válaszában három eshetőséget mutatott be. Az egyik elképzelés szerint a technológia betör az iskolába, általános lesz az internethasználat, így új módszerekre, más tanárszerepre, rugalmasabb oktatásra lesz szükség, továbbá a szociális és az érzelmi aspektus lesz az elsődleges az oktatásban, és mindezek miatt fontossá válik a személyes kapcsolatok építése. A másik elképzelés szerint a technika térhódításának köszönhetően a diákok internetes együttműködése megköveteli az interkulturális kompetenciákat, és az „interaktív falak” elterjedése miatt kinezetikus, vizuális, auditív módon zajlik majd a tanulás. A harmadik elképzelésben a technika rendkívüli méretű fejlettsége például hologramos tankönyveket eredményez, kapszulákba rejtik a tudást. A technikai fejlettség előretörését statisztikai adatokkal támasztotta alá az előadó, rámutatva arra, hogy az oktatás területén is egyre több pénzt fektetnek a technológiai fejlesztésekbe, így 2045-ben teljes mértékben okosiskolák lesznek majd. Mindezek átfogó cselekvési tervet jelentenek a mai oktatásban. Dooly néhány javaslatot tett arra, miként szükséges megújítani az oktatást. Az első feltételezésből kiindulva hangsúlyozta, hogy a technikai lehetőség kiaknázásának egyik lehetséges módja a digitális irodalom (nem csak szépirodalom) használatára való ösztönzés, a széles körű internethasználat miatt fontos a diákok kritikai gondolkodását fejleszteni a problémamegoldó képességgel együtt, előtérbe kell helyezni a szociális és az érzelmi tanulást, valamint gyorsítani kell az interkulturális kompetencia fejlesztését is. A második eshetőséggel számolva azt emelte ki, hogy a technológiai és a szociális változásokra fel kell készíteni a diákokat, ekkorra általánossá válik a soknyelvűség és vele együtt az irodalom és a kultúra sokfélesége. Ez a változás az élethosszig tartó tanulás és alkalmazkodóképesség általánossá válásának az irányába mutat. A harmadik lehetőségéből azt a konklúziót vonta le az előadó, hogy ezekben a technikai csodaiskolákban a legfontosabb feladat az lesz, hogy a diákokat megtanítsák olvasni, és ez nemcsak a szövegértés, hanem az olvasás technikájának az elsajátíttatását is jelenti majd.

A háromnapos tanácskozáson még további két plenáris előadás volt, mindkettő spanyol nyelven, ez szintén újdonságnak számított a korábbi konferenciákhoz képest. A rendezvényen 41 szekcióban 120 előadást lehetett követni, rendeztek egy poszterszekciót 12 bemutatóval, továbbá 9 workshop is helyet kapott, és az első nap délutánján zajlottak az internetes előadások is. A konferenciához online is lehetett csatlakozni és követni az egyes szekció-előadásokat. Mint minden más alkalmon, a szekcióelnökök szerepét ezúttal is a Common Ground által kiválasztott ösztöndíjasok töltötték be.

A szekció-előadások szintén a fő témákhoz kapcsolódtak, például: az afrikai országokban a nyelvoktatás nehézségei, a migrációs háttérű országok diákjainak nyelvtanítási kérdései és az ebből fakadó nehézségek vagy az irodalomtanítás néhány aspektusa. Az egyik előadás azt mutatta be, hogy Shakespeare-t miért nem lehet Dél-Afrikában az egyetemi hallgatónak oktatni, miért vált ki belőlük ellenállást, továbbá megoldást is kínált mindezek leküzdésére. Az atipikus nyelvfejlődésű tanulók oktatásának kérdései között szerepelt például a siket tanulók irodalmi nevelése vagy az SNI-s tanulókkal való foglalkozás pedagógiai kérdésköre. Ehhez a témakörhöz kapcsolódtak a korai nyelvfejlesztéssel foglalkozó szekció-előadások, valamint az óvodáskorú gyermekek nyelvi és irodalmi nevelését érintő, módszertani megoldásokat tárgyaló munkák. A technikai fejlődés témakörében egyrészt a jövő tanárainak IKT-képesség-fejlesztéséről hangzottak el előadások, másrészt a technika, főleg a számítógép használatának elterjedése miatt a diákok kommunikatív készségének és kritikus gondolkodásának a fejlesztésére vonatkozóan lehetett jó gyakorlatokat megismerni. Ebben a szekcióban hangzott el néhány előadás a Covid-járvány idején elterjedő online oktatás különböző nehézségeiről is. A záró plenáris előadás is ehhez a témakörhöz kapcsolódott. Mary Kalantzis és Bill Cope arra kereste a választ, hogy vajon a chatgépek oktatásban való megjelenése milyen hatással lesz a

tanítási-tanulási folyamatra, miként formálja át a pedagógusok oktatási és számonkérési módszereit, és azt is hangsúlyozták, hogy mindez nem helyi jellegzetesség, hanem világszerte kihívást fog jelenteni az oktatás szinte minden területén.

A konferencia közel 300 résztvevője között volt amerikai, ausztrál, dél-afrikai, brazil, taiwani, singapouri, kanadai, holland, angol, spanyol, olasz, török, osztrák, szlovák lengyel és magyar szakember. Magyarországon képviselőként megéreztem, hogy a Common Ground Publishing szervezet ösztöndíjasa lehettem (a szervezet minden évben 12-14 ösztöndíjat ad ki, hogy az arra érdemes kutatók, tanárok részvételi díját támogassa). Ugyanakkor itt köszönöm meg a HUN-REN Nyelvtudományi Kutatóközpontnak a támogatását, amelynek segítségével részt vehettem ezen a nagyszabású eseményen, megtarthattam előadásomat, és a Common Ground ösztöndíjasaként a rám bízott feladatoknak is eleget tehettem (2. kép).

2. kép

Pillanatkép a konferenciáról (jobbra a szerző, Laczkó Mária)

Az előadást a *Hátrányos nyelvi környezet* című szekcióban mutattam be. Ebben a szekcióban a soknyelvűség miatti nyelvoktatási nehézség, a speciális megsegítést igénylő gyermekek oktatásának és szabadidejének megszervezésével kapcsolatos elgondolások, a nyelvi és a matematikai készségek hiányosságát tárgyaló előadások szerepeltek. Így az előadásom szervesen illeszkedett a szekcióba, hiszen atipikus nyelvfejlődésű középiskolás tanulók verbális emlékezeti nehézségeit mutatta be a velük azonos életkorú tipikus nyelvfejlődésű tanulók verbális memória-eredményeivel történő összehasonlításban, valamint mindezek lehetséges nyelvészeti és pedagógiai konzekvenciáit elemezte. A konferencián ezen kívül több szekcióban töltöttem be szekcióelnöki szerepet, az első napon a tanárképzés gyakorlati aspektusait tárgyaló szekcióban. Itt főleg az IKT-tudás életkorbeli sajátosságaira és a lehetséges megoldásokra fókuszáltak az előadók. A második nap délelőtti programjában az élethosszig tartó tanulás szekció előadásait moderáltam. Itt szó esett a művészeteknek és az interaktív lehetőségeknek a tanárképzés hatékonyságát növelő szerepéről, az „e-tutorrá” válás feltételeiről. A harmadik feladatom annak a gyógypedagógiai témájú workshopnak a vezetése volt, amelyben egy terapeuta szerzőpáros kérdőíves kutatási eredményei tükrében tárgyalta az inkluzív oktatással összefüggő kihívásokat és a lehetséges megoldásaikat.

A konferencia kulturális lehetőséget is kínált, a résztvevők az első napon megismerhették Utrecht fontosabb nevezetességeit, valamint a további két napon került sor egy fogadásra és az ösztöndíjasok záró ceremóniájára, amelyen a szervezők megköszönték a konferencián betöltött szerepvállalásukat.

A konferencia eredményes volt több szempontból is. Egyrészt előtérbe került, hogy a nyelvoktatás napjainkban új kihívásokat jelent szerte a világon, de a különböző előadások azt is megmutatták, hogyan lehetséges ezeket különféle módszerekkel orvosolni. Másrészt az is kiderült, hogy a digitális forradalom közepette az oktatásban, a tanulók motiválásában világszerte általános problémák jelentkeznek, tehát a pedagógusok módszertani kultúrájának a megújulására van szükség. Harmadsorban a pedagógus résztvevők a mindennapi munkájukhoz hasznosítható ötleteket is kaphattak, továbbá lehetőség nyílt a szakmai kapcsolatok kiépítésére, a kötetlen társalgásokra is.

(1) Az International Conference on Learning konferencia honlapja. <https://thelearner.com/about/history/2024-conference> (2024. július 20.)

Report on The Learner – 31st International Conference on Learning

Az írás szerzőjéről

Laczkó Mária
Kispesti Deák Ferenc Gimnázium, Budapest, Magyarország
laczkoma[kukac]gmail.com
<https://orcid.org/0000-0003-1939-4663>